

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Halasi Szilveszter ügyvéd (6726 Szeged, Közép fasor 5/a.) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Bajkai István ügyvéd (1062 Budapest, Andrássy út 113.) által képviselt (.....) alperes ellen 13.000.000 forint és járulékai megfizetése iránti perében a Fővárosi Bíróság 2007. január 10-én kelt 15.G.41.191/2006/7. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 360.000 (háromszázhatvanezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak külön felhívásra 780.000 (hétszáznyolcvanezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az 1993. június 16-án alapított székhelyű felperes közvetlen irányítást biztosító részesedéssel rendelkező tagja, a cégnyilvántartás adatai szerint ügyvezetője a perbeli időszakban - 1994. év végén és 1995. év elején -..... és volt egészen 1999. július 1-jéig, ezt követően pedig 2007. május 30-ig Ugyanakkor 1994. július 14-én ügyvezetői tisztségéről lemondott, e napon további felperesi ügyvezetővé választották meg, s ügyvezetői tevékenység ellátására munkaszerződést kötöttek vele. A cégjegyzékbe bejegyzésére azonban nem került sor. Munkaszerződését 1998. december 31-én felmondta.

A perben nem álló, későbbi nevén (továbbiakban részvénytársaság) 1994. november 21-én alapították. E naptól 1998. január 15-ig az igazgatóság elnöke, 1994. november 30-tól 1996. március 18-ig területi igazgató volt, míg a részvénytársaság választott könyvvizsgálója a cégnyilvántartás adatai szerint alperes, annak részéről pedig a személyében kijelölt könyvvizsgáló volt 1994. november 21-től 1998. május 28-ig. A cégnyilvántartás szervezeti változásra utaló adatot, jogelődöt nem tüntet fel.

A részvénytársaság és alperes között a könyvvizsgálói tevékenységre nézve 1995. március 1-jén megkötött szerződés értelmében alperes a részvénytársaság 1995. december 31-ével bezárólag készült pénzügyi bevallásának a magyar könyvviteli törvény szerinti vizsgálatát, és könyvvizsgálói vélemény kiadását vállalta.

(A részvénytársaság 2001. december 13-án felszámolás alá, majd 2004. április 19-én cégjegyzékből törlésre került.)

Szintén érdekeltségébe tartozott a budapesti székhelyű, későbbi nevén

..... és 1998. június 25-i feljelentése alapján ellen büntetőeljárás indult. A Városi Bíróság 2004. december 8-án kelt 30.B.1343/2003/28. számú ítéletével - többek között a felperes vonatkozásában - folytatólagosan elkövetett számviteli fejelem megsértésének vétsége miatt bűnösnek találta. Az ítéletben a büntetőbíróság igazságügyi könyvszakértő szakvéleményében foglaltakra alapítva megállapította, hogy a vádlott a vezetése alatt álló teljes, mintegy 13.000.000 forint értékű, 1994. év végi készletét „átadta a részvénytársaság vagyonába, anélkül, hogy ezen jelentős vagyonmozgást számviteli dokumentummal, illetőleg gazdasági döntéssel kellően alátámasztotta volna. A részvénytársaság és a között beolvadás, átalakulás, egyesülés nem történt.” (Az ítélet indokolása rögzítette azt is, a szakértő nem tudta megerősíteni a részvénytársaság korábbi vezetőjének, azon tanúvallomását, miszerint a részvénytársasághoz a megvásárolt készlet budapesti székhelyűtől származott volna, és ezen tárgyi eszközvétel ugyanezen kft-nek került volna kiszámlázásra, továbbá a büntetőbíróság ugyanezen okból elvetette azon védekezését is, miszerint a részvénytársaság vagyonába került áru nem képezte a felperes tulajdonát.)

Felperes 2003. szeptember 9-i és november 6-i leveleivel kártérítés címén 13.000.000 forint és kamatai megfizetésére szólította fel alperest. A büntetőeljárás adataira utalva arra hivatkozott, a részvénytársaság, vagyonába szabálytalanul - bizonylatok nélkül - átvett eszközökkel, készletekkel bonyolított forgalmat. Jogsértően járt el alperes, amikor nem követelte meg a részvénytársaság

könyvvizsgálata során annak igazolását, miként került át a felperes 1994. év december 31-i 13.000.000 forint értékű zárókészlete a részvénytársaság 1995. január 1-jei nyitókészletébe. Amennyiben alperes könyvvizsgálói feladatát gondosan látta volna el, nem történhetett volna meg a vagyon átkerülése.

Alperes a kártérítési igény teljesítésétől felelősségét vitatva elzárkózott.

Felperes 2003. december 29-én előterjesztett keresetében alperest 13.000.000 forint, és ezen összeg után 1998. november 6-tól a kifizetésig járó törvényes kamatok és perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, a elleni büntetőeljárás során alperes alkalmazottja 2003. márciusában birtokába került tanúkihallgatási jegyzőkönyvből szerzett tudomást alperes kárt okozó magatartásáról, ekkor ismerhette fel a kára és alperesi magatartás közötti összefüggést. Állította, alperes a könyvvizsgálat szabályait megsértve járt el, amikor nem vizsgálta a részvénytársaság 1995. évi beszámolója szabályszerűségét, valódiságát, hitelességét, az átkerült készletek alapbizonylatait, a „beolvadást” tanúvallomása szerint tényként elfogadta. Utalt arra, tanúvallomásában egyebek mellett úgy nyilatkozott, a kft-k tekintetében nem vizsgálta a könyveket, de elvileg kerültek át tárgyi eszközök a központi céghez, mivel „a két kft-ből jött létre a”, majd pedig azt adta elő, „a két kft. beolvadt a-be” és valószínű, minden tárgyi eszköz - beleértve a gépkocsikat is - jogutódlással került át a-hez. Alperes nem megfelelő eljárása következményeként az 1994. év végén 13.000.000 forint értéken nyilvántartott készletei a részvénytársasághoz kerültek, mint annak 1995. évi nyitókészlete. Alperes, átalakulás hiányában, felperest tévesen „beolvadt” céggént kezelte. Gondos eljárás mellett alperesnek észlelnie kellett volna a készletek vonatkozásában a bizonylatok hiányát, ez esetben nem kerülhetett volna sor felperesi vagyonvesztésre. A károkozás időpontját a készletek 1994. év végi átkerülése időpontjában jelölte meg. Hivatkozott arra is, alperes ezt megelőzően felperesnél is átvilágítást végzett, ismernie kellett készletállományát. Annak bizonyítására, az árukészlet a beolvadás meg nem történte ellenére a részvénytársasághoz került, gyanúsítottai vallomására hivatkozott, amely szerint a felperesi árukészletet leltározták, ez volt az 1994. évi zárókészlet és ez volt a részvénytársaság nyitókészlete, mivel a kft. beolvadását határozták el. A per során egyebek mellett csatolta a részvénytársaság 1996. május 14-én kelt 1995. évi mérlegét, melynek „Előző év” oszlopának „készletekre adott előleg” sora 14.756.000 forintot tüntet fel. Csatolta továbbá az 1994. december 28-án kelt 12.999.759 forint végösszegű, egyes termékeket tételesen felsoroló „készlet információ” megnevezésű törzslistát, melyre nézve állította, azt jogosulatlanul eljáró személyek a részvénytársaságnak átfaxolták, ettől kezdve a készlettel összefüggésben az árbevétel a részvénytársaságnál jelentkezett.

Ugyancsak benyújtotta a büntetőeljárásban szakértő 2003. április 30-án készített, a büntető ítélet alapjául szolgáló szakvéleményét is.

Felperes állította, a büntető ítélet tartalma közokirati formában bizonyítja a felperesi készletek részvénytársasághoz jutását, mint ahogy ezt támasztja alá a

részvénytársaság raktára 1995. február 1-jei 3.027.036,55 forint összegű készlet információ listája is, melyben szereplő áruk, álláspontja szerint, cikkszámok alapján beazonosíthatók a felperesi készletinformációs listában feltüntetett árukkal, továbbá az APEH nyilvántartás 1994. évre vonatkozó azon adatsora, amely felperes vonatkozásában szintén 13.580.000 forint értékű vásárolt készletállományt tartalmaz.

Alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta, hogy a munkaviszonyban már nem álló tanúvallomása alapul szolgálhatna kártérítési felelőssége megállapításának, továbbá hogy a részvénytársaságnál a könyvvizsgálatot nem jogszabályokkal és nemzetközi könyvvizsgálati standardokkal összhangban végezte volna. Állította, felperessel könyvvizsgálói jogviszonyban nem állt, ebből következően 1994. évi zárómérlegének adatait nem ismerhette, de a részvénytársaság 1995. év elejei mérlegének 100.656.000 forint értékű mérlegfőösszegéből sem lett volna beazonosítható a 13.000.000 forintos - felperes által egyébiránt pontosan, tételesen meg nem jelölt - árukészlet. E körben hangsúlyozta, felperes nem bizonyította, a károsodása ténylegesen bekövetkezett. Amennyiben pedig lett volna kára, úgy az saját tevékenységére, belső szervezeti és ellenőrzési problémáira vezethető vissza. Hivatkozott arra is, az 1994. december 28-i készletinformáció nem minősül beszámolóknak, abból nem állapítható meg a készlet sorsa, a lista átfaxolása pedig nem bizonyíték a készletek tényleges átkerülésére. Ha pedig a készlet átkerült volna a részvénytársasághoz, úgy nem bizonyos, hogy ezen tételek a részvénytársaság könyveiben megjelentek, illetve, hogy azonosak a felperes zárómérlegének tételeivel, valamint, hogy a nyitómérlegben szereplő tételek kötelezettségként kerültek a nyitómérlegbe, és velük szemben kiegyenlítés nem történt. Vitatta az esetleges károsodás bekövetkezése és könyvvizsgálói tevékenysége közötti ok-okozati összefüggés fennálltát is. Hivatkozott a követelés elévülésére is, figyelemmel arra, felperes keresetét a kár felmerülésétől számítandó öt éves elévülési időn túl, 2000. december 31-ét követően terjesztette elő. Hangsúlyozta, az elévülés megítélésénél nincs jelentősége, felperes a kár bekövetkeztéről mikor szerzett tudomást, ha az az elévülési időn belül történt. Álláspontja szerint felperes a kár felmerüléséről legkésőbb a büntetőeljárás megindításakor, 1998-ban értesült.

Az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást folytatott. A kirendelt Budapesti Igazságügyi Műszaki, Könyv és Árszakértői Intézet feladatává tette egyebek mellett annak vizsgálatát alperes könyvvizsgálói tevékenysége kiterjedt-e a részvénytársaság könyvviteli dokumentumainak tételes ellenőrzésére, vizsgálnia kellett-e a társaság nyitókészletének forrását. Utóbb további szakértői bizonyítást rendelt el. A korábban már eljáró szakértői intézet feladatává tette többek között annak vizsgálatát, kétséget kizáróan megállapítható-e az azonosság az 1994. december 28-án kelt anyagtorzs listában tételes felsorolt felperesi készletek és a részvénytársaság 1995. január 1. napjával felvett nyitókészlet leltárában szereplő tételek között, amennyiben igen, vonható-e le következtetés arra nézve, e készletek

miként kerültek egyik cég nyilvántartásából a másikba, ellenértékük elszámolása megtörtént-e. Azonosság esetén ezt alperes észlelte-e, észlelnie kellett volna-e.

A szakvélemény elkészítésére kijelölt igazságügyi könyvszakértő 2004. december 7-i könyvszakértői véleményében úgy foglalt állást, alperes feladata nem terjedt ki a részvénytársaság könyvviteli dokumentumainak, számláinak tételes ellenőrzésére, de tételesen vizsgálnia kellett a cég nyitótételeinek egyezőségét és a tárgyi eszközök beszerzését, és szűrőpróbaszerűen az egyéb vagyoni eszközök nyilvántartása valóságnak megfelelőségét.

A szakértő 2005. április 15-i szakvéleményében, egyebek mellett utalva szakvéleményében foglaltakra, azon ténymegállapításra, hogy „a készletlisták januárban záró értékkel rendelkeztek, semmi nem bizonyítja, hogy átadták őket” azt állapította meg, a büntetőügyben eljáró könyvszakértő szükséges számviteli dokumentumok hiányában nem tudta megállapítani a készletek átkerülését, sőt a készletek 1995. januári záróértéke azt tanúsítja, a készletek nem kerültek át a részvénytársasághoz. Kitért arra is, a nyomozati iratokat is áttekintve azt állapította meg, a részvénytársaság azon iratai, amelyek a készletek esetleges átkerülését vagy ennek ellenkezőjét tanúsíthatnák, nem lelhetők fel. Összegzésként egyebek mellett azt rögzítette, a felperesi 1994. évi zárókészletek nyilvántartásai valamint a részvénytársaság 1995. évi nyitókészleteinek összevetése alapján nem állapítható meg, hogy a felperes 1994. év végén 13.000.000 forint értékben nyilvántartott készletei a részvénytársasághoz átkerültek. A részvénytársaság 1995. január 1. napján mérlege szerint készletekkel nem rendelkezett.

Utalta a szakvélemény arra is, tekintve, hogy alperes a felperesnél könyvvizsgálói tevékenységet nem folytatott, a készletek esetleges azonosságának kérdésében semmiképpen nem tehetett volna megállapítást.

Felperes vitatta ez utóbbi szakvélemény megalapozottságát arra figyelemmel, lényegesen nagyobb terjedelmű iratanyag áttanulmányozására lett volna szükség a helyes következtetés levonásához. Indítványozta a részvénytársaság 1997. évben folyt APEH ellenőrzési iratanyagának, valamint a VPOP-nál lévő könyvelési anyagainak beszerzését, iratokhoz csatolását, újabb szakértő kirendelését kérte ezen iratanyagok átvizsgálására, továbbá a Bíróság előtt folyamatban volt 10.B.2144/1997. számú ügy iratainak csatolását, mely előadása szerint, az alperes felperesnél végzett átvilágítási tevékenységére is adatot tartalmaz.

(Az elsőfokú bíróság beszerezte a Bíróság előtt folyt büntetőügy iratanyagát, és bekérte a VPOP Központi Bünyldözési Igazgatóságától a Bü.224/1997. számú iratanyagot.)

Az elsőfokú bíróság 2007. január 10-én kelt 15.G.41.191/2006/7. számú ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte felperest 650.000 forint perköltség alperesnek,

780.000 forint le nem rótt kereseti illeték államnak megfizetésére. Az ítélet indokolásában kifejtette, figyelemmel arra, a keresetben állított károsodásnak 1995. januárjában be kellett következnie, a felperes kártérítési igénye 2000. január hónapban elévült. Rámutatott, nyugvásra okot adó, illetve az elévülést megszakító körülmény nem merült fel, felperes vezetésének a rendelkezésükre állt készletnyilvántartásból tudnia kellett egy esetleges készlet átkerülésről, felperes keresetét tehát a követelés elévülését követően terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság vizsgálta továbbá a kártérítési igény megalapozottságát is. A szakvéleményeket ítélezése alapjául elfogadta, így azt is, a részvénytársaság 1994. év végén készlettel nem rendelkezett, ezért az 1995. évi nyitókészletében sem jelenhetett meg az árukészlet. Kitért arra is, a perbeli szakvélemény szerint a büntetőeljárásban kirendelt szakértő a szükséges számviteli dokumentumok hiányában csupán feltételezte a készletek átkerülését, és inkább arra engedett következtetni, hogy a készletek nem kerülhettek át, mivel a készletlisták felperesnél 1995. januárjában záró értékkel rendelkeztek. Utalt arra, a szakértő megállapította azt is, az alperes a felperesnél nem végzett könyvvizsgálati tevékenységet, így nem ismerhette a felperesi tárgyi eszközöket, illetve készletet. A készletek és tárgyi eszközök részvénytársasághoz kerülését vallomásával azért nem látta bizonyítottnak, mivel ő azt állította, az áru a felperestől a részvénytársaság vagyonába került, de az nem képezte a felperes tulajdonát. A felperesi tulajdonjog hiányát erősítette vallomása is. vallomását lényegében annak nem egyértelmű szóhasználata miatt nem tekintette kellő bizonyítéknak. Mivel a büntetőeljárásban hozott ítélet szakértő feltételezésen alapuló szakvéleményén alapszik, a büntető ítéletet sem tekintette az elsőfokú bíróság a felperes által állított készletek és tárgyi eszközök részvénytársasághoz kerülését bizonyítandó okiratnak. Kifejtette továbbá, a perbeli árukon a felperesi tulajdon igazolására a vásárolt készletek záró állományaként 13.580.000 forintot feltüntető APEH analitika sem volt alkalmas, tekintve, ebből a perbeli tételek nem azonosíthatók, mint ahogy a raktárak csatolt 1995. évi árulistájából sem. Mindezeket összevetve úgy foglalt állást, felperes nem bizonyította, kára keletkezett, azt, hogy a megjelölt készlet tulajdonában állt a zárómérlegében szerepeltetve 1994. év végén, és feltüntetésre került a részvénytársaság 1995. évi nyitómérlegében.

Az ítélettel szemben felperes fellebbezett jogi képviselő útján. Az ítélet megváltoztatását, alperes kereset szerinti marasztalását, perköltség fizetésére kötelezését kérte. Előadta, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az elévülés nyugvásával kapcsolatos bírói gyakorlatot, mivel a nyugvás akkor fejeződik be, ha a károsult a kárigényének érvényesítéséhez szükséges valamennyi ismeret birtokába jut. Álláspontja szerint, a ellen folyt büntető ügy tartama alatt a teljes iratanyag ismeretének hiányában a kereset benyújtásának időpontja az a legkorábbi időpont, amikor felmérhette a készletek jogcím nélküli átkerülésével okozott kár keletkezésében alperes szerepét. Vitatta, hogy az 1994. júliusában lemondott, és az előzetes letartóztatásba került, majd ismeretlen helyre távozott ügyvezetőnek korábban tudomása lehetett volna a készletek átkerüléséről, a károsodás ugyanis ügyvezetősége alatt következett be. Utalt arra, az

igényérvényesítéshez szükséges iratok részben 1999. év végén kerültek birtokába, teljesen pedig csak a büntető eljárás 2005. évi jogerős befejezését követően, így a készletnyilvántartások tartalmáról is csak ezen iratokból szerezhette tudomást, tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, nyugvásra okot adó körülmény nem merült fel. E körben hivatkozott a PK 51. számú állásfoglalásra, és a BH. 2005.104. számú jogesetre. Sérelmezte az elsőfokú bíróság érdemi megállapítását is, így azt is, hogy az elsőfokú bíróság más perbeli adatokkal, büntetőeljárásban, a készlet átadásáról tett vallomásával ellentétben a perbeli szakvéleményre alapítva, a nagy értékű készletek részvénytársasághoz át nem kerülését állapította meg annak ellenére, a részvénytársaság készletei értékesítéséből jelentős árbevételért ért el 1995-ben. Állította, a teljes nyomozati anyag áttekintése esetén az is egyértelműen kimutatható, könyvvizsgáló a készletek átkerülése vonatkozásában felperesre célzott, továbbá a nem foganatosított tanúmeghallgatások is alátámaszthatták volna a készletek átkerülésének tényét, mint ahogy a csatolni kért iratanyagok is. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság tévesen értékelte dokumentumok hiányaira utaló megjegyzését, ugyanis számos okirat, így például a részvénytársaság raktárainak árulistái, a perbeli készletek felett tulajdonjogot igazoló APEH-től származó analitika is tanúsítja, hogy a részvénytársaságnál megjelölt készletek 1994. év végén még felperesnél voltak, és tulajdonát képezték. Kifogásolta azt is, az elsőfokú bíróság mindezek ellenére vallomását tekintette elfogadhatónak, az átadott készletek nem képezték felperes tulajdonát. Hangsúlyozta, alperes felperest átvilágította, s ezt követően került sor a készletek átadására. Az alperes felelőssége körében, fenntartva az elsőfokú eljárásban előadottakat ugyancsak hangsúlyozta, alperestől mint szakcégtől elvárható lett volna, hogy a részvénytársaság tevékenységének megindulásakor anyagi forrásait, induló készleteit, eszközeit, majd a bevétel forrásait vizsgálja, az adott évre irányadó mérleg auditálása körében pedig azt is, hogyan alakult a vizsgált cég készlet és eszközállománya. Amennyiben ezen vizsgálati követelményeknek eleget tett volna, az auditálás nem történhetett volna meg, illetve a könyvvizsgálók számára előírt jelentési, észrevételezési és egyéb kötelezettség teljesítése alperes részéről megakadályozta volna a készlet és eszközvesztés folytani kár bekövetkezését.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Az elévülés körében szintén a PK 51. számú kollégiumi állásfoglalásra utalva hangsúlyozta, a kártérítési követelés elévülése akkor is a követelés esedékességétől, a károsodás bekövetkeztétől kezdődik, ha a károsult csak később szerzett tudomást a kárról, tehát felperes követelése legkésőbb 2000. december 31-én elévült. Miután felperesnek 1998-ban, az elévülési időn belül bizonyosan tudomása volt a kárról, a nyugvás szabályai nem alkalmazhatók. Hangsúlyozta azt is, elévülés megítélésénél egyébként sem a károsodás és a jogellenesnek vélt magatartás közötti összefüggésről való késedelmes tudomásszerzésnek van jelentősége, hanem a károsodásról való késedelmes tudomásszerzésnek. Álláspontja szerint a felperes által hivatkozott eseti döntés is éppen azt támasztja alá, magáról a károsodásról való késedelmes tudomásszerzés releváns az elévülés nyugvása befejező időpontjának

szempontjából. A felperesnél bekövetkezett kár bizonyítatlansága körében arra utalt, e tekintetben az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást, felperes követelése megalapozatlan.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

A Ptk. 339.§ (1) bekezdés értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni.

A Ptk. 360.§ (1) bekezdés szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

A Ptk. 324.§ (1) bekezdés értelmében a követelések főszabályként öt év alatt évülnek el.

A Ptk. 326.§ (1) bekezdés pedig úgy rendelkezik, az elévülés a követelés esedékessé válásával kezdődik.

A Ptk. 326.§ (2) bekezdés ugyanakkor kimondja, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egy éves, vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra.

Ezen rendelkezések összevetéséből következően tehát a kártérítési igény elévülésének kezdete a károsodás bekövetkeztének időpontja. Kétségtelen azonban, az igényérvényesítés menthető okból fennálló akadálya esetén az elévülési idő az akadály megszűnéséig nyugszik. Ilyen nyugvásra okot adó körülménynek tekinthető az is, amennyiben a károsult, önhibáján kívül, csak később szerezhetett tudomást a károkozó személyéről.

A jelen perben felperes keresete szerint a Ptk. 339.§-ra hivatkozással, azon tényelőadásra, jogellenesnek vélt alperesi magatartásra alapította kártérítési igényét, alperes nem a rá vonatkozó könyvvizsgálati szabályoknak megfelelően, kellő módon vizsgálta a részvénytársaság 1995. évi beszámolója szabályszerűségét, valódiságát, az átkerült készletek alapbizonylatait, s ennek eredményeként a felperesi készlet részvénytársasághoz átkerülésével 13.000.000 forint kár érte az alperes jogellenes magatartására visszavezethetően.

Nem vitásan, a kár bekövetkeztének 1995. január havi megjelölt időpontjában a kártérítési igény elévülése megkezdődött. A per adataiból azonban azt kellett megállapítani, felperes állított kára alperes személyével, magatartásával okozati összefüggésbe hozható körülményéről, arról, hogy a részvénytársaságot tévesen felperesi jogutódnak tekintve a könyvvizsgálat szabályait megsértve járt el, a büntetőeljárás során 2003. márciusában tanúvallomásából szerezhette tudomást, alperes személye, mint lehetséges károkozó ekkor vált ismertté, ezen időpontig tehát felperes igényét alperessel szemben menthető okból nem érvényesíthette, az elévülés nyugodott. Ezt követően pedig felperes egy éven belül érvényesíthette igényét, keresetét 2003. december 9-én benyújtotta, az nem tekinthető elkésztetnek.

Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a kártérítési igény elévülését állapította meg, és a keresetet ezen okból elutasította.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a kártérítési igény megalapozottságát érdemben is vizsgálta. E körben könyvszakértői bizonyítást folytatott, helytállóan határozva meg a kirendelt könyvszakértő feladatait.

Ugyancsak helytállóan támaszkodott az elsőfokú bíróság az alaposan kimunkált, a Fővárosi Ítéltábla által is minden vonatkozásban aggálytalannak tekintett perbeli szakvéleményben foglaltakra.

Tekintettel pedig arra, hogy a szakértő egyértelműen úgy foglalt állást, nem állapítható meg, hogy a felperes 1994. év végén 13.000.000 forint értékben nyilvántartott készletei a részvénytársasághoz átkerültek volna, ugyancsak nem volt megállapítható, hogy a felperest a keresetben írt módon, alperes magatartására visszavezethetően vagyonszerzés, kár érte, helytálló tehát az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezése.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése, valamint a 4/A.§ (1) bekezdése alkalmazásával megállapított, áfát is magában foglaló, ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2007. október 26.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bírószági ügyintéző